

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 629/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 486/2015, Rvp 487/2015, Rvp 488/2015, Rvp 489/2015, Rvp 490/2015, Rvp 524/2015, Rvp 525/2015, Rvp 526/2015, Rvp 1020/2015, Rvp 1022/2015, Rvp 1548/2015, Rvp 1550/2015, Rvp 1555/2015, Rvp 1605/2015, Rvp 2625/2015, Rvp 2629/2015, Rvp 2630/2015, Rvp 2633/2015, Rvp 2871/2015, Rvp 2872/2015, Rvp 2882/2015, Rvp 2884/2015, Rvp 2885/2015, Rvp 2886/2015, Rvp 527/2015, Rvp 528/2015, Rvp 1018/2015, Rvp 1019/2015, Rvp 1021/2015, Rvp 1545/2015, Rvp 1546/2015, Rvp 1547/2015, Rvp 1549/2015, Rvp 1551/2015, Rvp 1552/2015, Rvp 1553/2015, Rvp 1554/2015, Rvp 1556/2015, Rvp 1557/2015, Rvp 1606/2015, Rvp 1607/2015, Rvp 2624/2015, Rvp 2626/2015, Rvp 2627/2015, Rvp 2628/2015, Rvp 2631/2015, Rvp 2632/2015, Rvp 2881/2015, Rvp 2883/2015, Rvp 1024/2015, Rvp 1025/2015, Rvp 1026/2015, Rvp 1541/2015, Rvp 1542/2015, Rvp 2615/2015, Rvp 2616/2015, Rvp 2621/2015, Rvp 2623/2015, Rvp 2875/2015, Rvp 2879/2015, Rvp 5416/2015, Rvp 5418/2015, Rvp 5420/2015, Rvp 5810/2015, Rvp 5863/2015, Rvp 5865/2015, Rvp 5866/2015, Rvp 6310/2015, Rvp 6311/2015, Rvp 6416/2015, Rvp 6417/2015, Rvp 6418/2015, Rvp 6429/2015, Rvp 6431/2015, Rvp 6432/2015, Rvp 6433/2015, Rvp 6434/2015, Rvp 7681/2015, Rvp 7683/2015, Rvp 7685/2015,

Rvp 7686/2015, Rvp 7687/2015, Rvp 8267/2015, Rvp 8268/2015, Rvp 8295/2015, Rvp 8296/2015, Rvp 8863/2015, Rvp 8967/2015, Rvp 8969/2015, Rvp 491/2015, Rvp 529/2015, Rvp 530/2015, Rvp 1023/2015, Rvp 1027/2015, Rvp 1028/2015, Rvp 1029/2015, Rvp 1538/2015, Rvp 1539/2015, Rvp 1540/2015, Rvp 1543/2015, Rvp 1544/2015, Rvp 1604/2015, Rvp 2614/2015, Rvp 2617/2015, Rvp 2618/2015, Rvp 2620/2015, Rvp 2622/2015, Rvp 2873/2015, Rvp 2874/2015, Rvp 2876/2015, Rvp 2877/2015, Rvp 2878/2015, Rvp 2880/2015, Rvp 5417/2015, Rvp 5419/2015, Rvp 5421/2015, Rvp 5754/2015, Rvp 5811/2015, Rvp 5864/2015, Rvp 6309/2015, Rvp 6412/2015, Rvp 6413/2015, Rvp 6414/2015, Rvp 6415/2015, Rvp 6430/2015, Rvp 6435/2015, Rvp 6436/2015, Rvp 6437/2015, Rvp 6438/2015, Rvp 7682/2015, Rvp 7684/2015, Rvp 8294/2015, Rvp 8864/2015, Rvp 8968/2015 a Rvp 8970/2015 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a uzneseniami Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 CoE 66/2013 z 20. júna 2013 (Rvp 486/2015), sp. zn. 11 CoE 1/2013 z 31. januára 2013 (Rvp 487/2015), sp. zn. 9 CoE 40/2014 z 21. februára 2014 (Rvp 488/2015), sp. zn. 25 CoE 246/2013 z 27. februára 2014 (Rvp 489/2015), sp. zn. 8 CoE 147/2012 z 29. mája 2013 (Rvp 490/2015), sp. zn. 15 CoE 279/2012 z 27. decembra 2012 (Rvp 524/2015), sp. zn. 25 CoE 119/2012 z 31. októbra 2012 (Rvp 525/2015), sp. zn. 7 CoE 119/2012 z 30. novembra 2012 (Rvp 526/2015), sp. zn. 5 CoE 121/2012 z 30. novembra 2012 (Rvp 1020/2015), sp. zn. 6 CoE 59/2013 z 31. mája 2013 (Rvp 1022/2015), sp. zn. 11 CoE 111/2014 z 30. apríla 2014 (Rvp 1548/2015), sp. zn. 5 CoE 187/2012 z 30. novembra 2012 (Rvp 1550/2015), sp. zn. 11 CoE 266/2013 zo 17. decembra 2013 (Rvp 1555/2015), sp. zn. 15 CoE 266/2013 z 30. septembra 2013 (Rvp 1605/2015), sp. zn. 8 CoE 125/2013 z 31. júla 2013 (Rvp 2625/2015), sp. zn. 15 CoE 70/2013 z 28. marca 2013 (Rvp 2629/2015), sp. zn. 25 CoE 47/2013 z 30. apríla 2013 (Rvp 2630/2015), sp. zn. 15 CoE 117/2013 z 29. apríla 2013 (Rvp 2633/2015), sp. zn. 26 CoE 132/2012 z 30. novembra 2012 (Rvp 2871/2015), sp. zn. 25 CoE 32/2013 z 27. februára 2013 (Rvp 2872/2015), sp. zn. 6 CoE 29/2013 z 31. júla 2013 (Rvp 2882/2015), sp. zn. 8 CoE 19/2013 z 29. mája 2013 (Rvp 2884/2015), sp. zn. 5 CoE 189/2013

z 31. októbra 2013 (Rvp 2885/2015), sp. zn. 8 CoE 71/2014 z 30. apríla 2014 (Rvp 2886/2015), sp. zn. 7 CoE 150/2012 z 31. októbra 2012 (Rvp 527/2015), sp. zn. 15 CoE 373/2013 z 29. novembra 2013 (Rvp 528/2015), sp. zn. 15 CoE 430/2013 zo 14. januára 2014 (Rvp 1018/2015), sp. zn. 25 CoE 3/2013 z 27. februára 2013 (Rvp 1019/2015), sp. zn. 8 CoE 100/2013 z 29. mája 2013 (Rvp 1021/2015), sp. zn. 15 CoE 64/2013 z 28. marca 2013 (Rvp 1545/2015), sp. zn. 6 CoE 79/2012 z 21. decembra 2012 (Rvp 1546/2015), sp. zn. 26 CoE 80/2012 z 30. novembra 2012 (Rvp 1547/2015), sp. zn. 5 CoE 193/2012 z 28. februára 2013 (Rvp 1549/2015), sp. zn. 11 CoE 124/2013 z 31. júla 2013 (Rvp 1551/2015), sp. zn. 11 CoE 107/2013 z 27. júna 2013 (Rvp 1552/2015), sp. zn. 25 CoE 97/2013 z 24. mája 2013 (Rvp 1553/2015), sp. zn. 6 CoE 41/2013 z 30. apríla 2013 (Rvp 1554/2015), sp. zn. 11 CoE 114/2013 z 27. júna 2013 (Rvp 1556/2015), sp. zn. 25 CoE 133/2012 z 31. októbra 2012 (Rvp 1557/2015), sp. zn. 26 CoE 74/2012 z 30. novembra 2012 (Rvp 1606/2015), sp. zn. 11 CoE 216/2013 z 21. októbra 2013 (Rvp 1607/2015), sp. zn. 5 CoE 133/2012 z 21. decembra 2012 (Rvp 2624/2015), sp. zn. 11 CoE 70/2013 z 30. apríla 2013 (Rvp 2626/2015), sp. zn. 15 CoE 34/2013 z 28. februára 2013 (Rvp 2627/2015), sp. zn. 5 CoE 91/2013 z 28. júna 2013 (Rvp 2628/2015), sp. zn. 25 CoE 121/2012 z 31. októbra 2012 (Rvp 2631/2015), sp. zn. 5 CoE 9/2013 z 28. februára 2013 (Rvp 2632/2015), sp. zn. 25 CoE 163/2013 z 30. septembra 2013 (Rvp 2881/2015), sp. zn. 5 CoE 72/2013 z 28. marca 2013 (Rvp 2883/2015) a uzneseniami Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 CoE 366/2012 z 25. februára 2013 (Rvp 1024/2015), sp. zn. 3 CoE 18/2012 z 28. marca 2013 (Rvp 1025/2015), sp. zn. 13 CoE 58/2013 z 25. júna 2013 (Rvp 1026/2015), sp. zn. 16 CoE 91/2013 z 24. apríla 2014 (Rvp 1541/2015), sp. zn. 12 CoE 307/2012 z 21. februára 2013 (Rvp 1542/2015), sp. zn. 14 CoE 51/2013 z 24. júna 2013 (Rvp 2615/2015), sp. zn. 13 CoE 74/2014 z 12. júna 2014 (Rvp 2616/2015), sp. zn. 6 CoE 185/2013 z 24. januára 2014 (Rvp 2621/2015), sp. zn. 11 CoE 22/2013 z 13. marca 2013 (Rvp 2623/2015), sp. zn. 12 CoE 170/2012 z 30. novembra 2012 (Rvp 2875/2015), sp. zn. 16 CoE 303/2012 z 26. júna 2013 (Rvp 2879/2015), sp. zn. 9 CoE 7/2012 z 13. februára 2013 (Rvp 5416/2015), sp. zn. 15 CoE 64/2013 zo 6. februára 2012 (Rvp 5418/2015), sp. zn. 16 CoE 291/2012 z 30. júla 2013 (Rvp 5420/2015), sp. zn. 13 CoE 52/2014 z 28. apríla 2014 (Rvp 5810/2015),

sp. zn. 13 CoE 98/2014 z 24. júna 2014 (Rvp 5863/2015), sp. zn. 2 CoE 61/2013 z 15. mája 2013 (Rvp 5865/2015), sp. zn. 8 CoE 5/2012 z 30. novembra 2012 (Rvp 5866/2015), sp. zn. 6 CoE 63/2014 z 23. júna 2014 (Rvp 6310/2015), sp. zn. 1 CoE 66/2013 z 28. júna 2013 (Rvp 6311/2015), sp. zn. 15 CoE 203/2013 z 15. augusta 2013 (Rvp 6416/2015), sp. zn. 14 CoE 63/2013 z 2. júla 2013 (Rvp 6417/2015), sp. zn. 16 CoE 445/2012 z 20. februára 2013 (Rvp 6418/2015), sp. zn. 12 CoE 451/2012 z 29. mája 2013 (Rvp 6429/2015), sp. zn. 13 CoE 83/2013 z 11. septembra 2013 (Rvp 6431/2015), sp. zn. 5 CoE 50/2013 z 13. júna 2013 (Rvp 6432/2015), sp. zn. 13 CoE 312/2013 z 20. marca 2014 (Rvp 6433/2015), sp. zn. 3 CoE 184/2013 z 28. februára 2014 (Rvp 6434/2015), sp. zn. 14 CoE 77/2013 z 27. mája 2013 (Rvp 7681/2015), sp. zn. 16 CoE 28/2013 z 26. februára 2014 (Rvp 7683/2015), sp. zn. 15 CoE 451/2012 zo 7. novembra 2013 (Rvp 7685/2015), sp. zn. 3 CoE 177/2013 z 20. decembra 2013 (Rvp 7686/2015), sp. zn. 16 CoE 31/2014 zo 16. júla 2014 (Rvp 7687/2015), sp. zn. 5 CoE 139/2013 z 28. februára 2014 (Rvp 8267/2015), sp. zn. 6 CoE 170/2013 zo 6. decembra 2013 (Rvp 8268/2015), sp. zn. 12 CoE 116/2012 z 30. novembra 2012 (Rvp 8295/2015), sp. zn. 13 CoE 57/2013 zo 16. októbra 2013 (Rvp 8296/2015), sp. zn. 2 CoE 52/2014 zo 4. júla 2014 (Rvp 8863/2015), sp. zn. 6 CoE 79/2013 z 18. júla 2013 (Rvp 8967/2015), sp. zn. 13 CoE 116/2014 z 19. júna 2014 (Rvp 8969/2015), sp. zn. 13 CoE 540/2012 z 26. apríla 2013 (Rvp 491/2015), sp. zn. 12 CoE 403/2012 z 26. marca 2013 (Rvp 529/2015), sp. zn. 16 CoE 252/2012 z 29. mája 2013 (Rvp 530/2015), sp. zn. 12 CoE 44/2013 z 12. marca 2013 (Rvp 1023/2015), sp. zn. 16 CoE 266/2012 z 26. júna 2013 (Rvp 1027/2015), sp. zn. 3 CoE 33/2013 z 28. marca 2013 (Rvp 1028/2015), sp. zn. 12 CoE 229/2013 z 29. apríla 2014 (Rvp 1029/2015), sp. zn. 3 CoE 59/2013 z 30. augusta 2013 (Rvp 1538/2015), sp. zn. 14 CoE 312/2012 z 12. novembra 2012 (Rvp 1539/2015), sp. zn. 13 CoE 316/2012 z 21. marca 2013 (Rvp 1540/2015), sp. zn. 13 CoE 344/2012 z 28. februára 2013 (Rvp 1543/2015), sp. zn. 16 CoE 241/2012 z 30. apríla 2013 (Rvp 1544/2015), sp. zn. 9 CoE 49/2012 z 25. februára 2013 (Rvp 1604/2015), sp. zn. 4 CoE 47/2013 z 25. apríla 2013 (Rvp 2614/2015), sp. zn. 14 CoE 233/2012 z 23. novembra 2012 (Rvp 2617/2015), sp. zn. 4 CoE 47/2013 z 25. apríla 2013 (Rvp 2618/2015), sp. zn. 12 CoE 41/2013 z 12. marca 2013 (Rvp 2620/2015), sp. zn. 12 CoE 3/2014 z 28. marca 2014 (Rvp 2622/2015),

sp. zn. 16 CoE 268/2012 z 26. júna 2013 (Rvp 2873/2015), sp. zn. 15 CoE 368/2012 z 25. apríla 2013 (Rvp 2874/2015), sp. zn. 11 CoE 171/2013 z 30. januára 2014 (Rvp 2876/2015), sp. zn. 15 CoE 385/2012 zo 17. januára 2013 (Rvp 2877/2015), sp. zn. 16 CoE 278/2012 z 30. mája 2013 (Rvp 2878/2015), sp. zn. 14 CoE 95/2012 z 23. novembra 2012 (Rvp 2880/2015), sp. zn. 6 CoE 105/2013 z 9. septembra 2013 (Rvp 5417/2015), sp. zn. 6 CoE 30/2013 z 20. mája 2013 (Rvp 5419/2015), sp. zn. 8 CoE 52/2012 z 30. januára 2013 (Rvp 5421/2015), sp. zn. 13 CoE 193/2013 z 27. augusta 2013 (Rvp 5754/2015), sp. zn. 16 CoE 254/2012 z 29. mája 2013 (Rvp 5811/2015), sp. zn. 4 CoE 63/2013 zo 16. mája 2013 (Rvp 5864/2015), sp. zn. 16 CoE 221/2013 z 30. septembra 2013 (Rvp 6309/2015), sp. zn. 13 CoE 68/2013 zo 6. júna 2013 (Rvp 6412/2015), sp. zn. 15 CoE 126/2012 z 21. marca 2013 (Rvp 6413/2015), sp. zn. 3 CoE 42/2013 z 30. apríla 2013 (Rvp 6414/2015), sp. zn. 6 CoE 194/2013 z 24. januára 2014 (Rvp 6415/2015), sp. zn. 1 CoE 50/2013 z 28. júna 2013 (Rvp 6430/2015), sp. zn. 15 CoE 469/2012 z 26. septembra 2013 (Rvp 6435/2015), sp. zn. 16 CoE 238/2013 zo 16. júla 2013 (Rvp 6436/2015), sp. zn. 12 CoE 351/2012 z 31. mája 2013 (Rvp 6437/2015), sp. zn. 15 CoE 443/2012 z 18. apríla 2013 (Rvp 6438/2015), sp. zn. 12 CoE 31/2013 z 20. septembra 2013 (Rvp 7682/2015), sp. zn. 14 CoE 40/2013 z 26. apríla 2013 (Rvp 7684/2015), sp. zn. 16 CoE 196/2013 z 24. apríla 2014 (Rvp 8294/2015), sp. zn. 14 CoE 241/2013 z 20. decembra 2013 (Rvp 8864/2015), sp. zn. 14 CoE 238/2012 z 20. decembra 2012 (Rvp 8968/2015), sp. zn. 5 CoE 60/2013 z 28. mája 2013 (Rvp 8970/2015), ako aj postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Oboer 284/2013 z 19. augusta 2014 (Rvp 486/2015), sp. zn. 5 Oboer 146/2013 zo 14. apríla 2014 (Rvp 487/2015), sp. zn. 2 ECdo 196/2014 z 29. septembra 2014 (Rvp 488/2015), sp. zn. 2 ECdo 186/2014 z 29. septembra 2014 (Rvp 489/2015), sp. zn. 1 ECdo 218/2013 zo 4. novembra 2014 (Rvp 490/2015), sp. zn. 4 ECdo 272/2013 z 23. októbra 2014 (Rvp 524/2015), sp. zn. 2 Oboer 89/2013 z 30. septembra 2014 (Rvp 525/2015), sp. zn. 4 Oboer 323/2013 z 30. septembra 2014 (Rvp 526/2015), sp. zn. 4 ECdo 254/2013 z 23. septembra 2014 (Rvp 1020/2015), sp. zn. 5 ECdo 264/2013 z 3. októbra 2014 (Rvp 1022/2015), sp. zn. 7 ECdo 264/2014 z 20. novembra 2014 (Rvp 1548/2015), sp. zn. 2 Oboer 117/2013 z 22. októbra 2014 (Rvp 1550/2015), sp. zn. 5 ECdo 161/2014 zo 24. septembra 2014

(Rvp 1555/2015), sp. zn. 5 Oboer 196/2014 z 18. septembra 2014 (Rvp 1605/2015), sp. zn. 1 OboE 113/2014 z 23. septembra 2014 (Rvp 2625/2015), sp. zn. 3 ECdo 268/2013 z 8. decembra 2014 (Rvp 2629/2015), sp. zn. 3 ECdo 269/2013 z 8. decembra 2014 (Rvp 2630/2015), sp. zn. 3 ECdo 277/2013 z 8. decembra 2014 (Rvp 2633/2015), sp. zn. 5 Oboer 234/2013 z 27. novembra 2014 (Rvp 2871/2015), sp. zn. 5 Oboer 186/2013 z 25. novembra 2014 (Rvp 2872/2015), sp. zn. 6 ECdo 294/ 2013 z 12. decembra 2014 (Rvp 2882/2015), sp. zn. 4 ECdo 171/2014 z 26. novembra 2014 (Rvp 2884/2015), sp. zn. 1 Oboer 275/2014 z 3. novembra 2013 (Rvp 2885/2015), sp. zn. 2 ECdo 234/2014 z 26. novembra 2014 (Rvp 2886/2015), sp. zn. 3 ECdo 176/2013 z 23. septembra 2014 (Rvp 527/2015), sp. zn. 7 ECdo 224/2014 z 20. augusta 2014 (Rvp 528/2015), sp. zn. 1 Oboer 218/2014 z 28. oktobra 2014 (Rvp 1018/2015), sp. zn. 5 Oboer 280/2013 z 29. oktobra 2014 (Rvp 1019/2015), sp. zn. 5 Oboer 105/2014 z 27. oktobra 2014 (Rvp 1021/2015), sp. zn. 3 Oboer 17/2014 z 29. septembra 2014 (Rvp 1545/2015), sp. zn. 4 ECdo 47/2013 z 27. oktobra 2014 (Rvp 1546/2015), sp. zn. 3 Oboer 305/2013 z 19. novembra 2014 (Rvp 1547/2015), sp. zn. 2 Oboer 139/2013 z 22. oktobra 2014 (Rvp 1549/2015), sp. zn. 5 Oboer 367/2013 z 25. novembra 2014 (Rvp 1551/2015), sp. zn. 4 ECdo 284/2013 z 26. novembra 2014 (Rvp 1552/2015), sp. zn. 5 Oboer 315/2013 z 27. novembra 2014 (Rvp 1553/2015), sp. zn. 3 ECdo 224/2013 z 27. novembra 2014 (Rvp 1554/2015), sp. zn. 3 Oboer 329/2013 z 19. novembra 2014 (Rvp 1556/2015), sp. zn. 3 ECdo 248/2013 z 27. novembra 2014 (Rvp 1557/2015), sp. zn. 5 Oboer 181/2013 z 25. novembra 2014 (Rvp 1606/2015), sp. zn. 8 ECdo 201/2014 z 28. oktobra 2014 (Rvp 1607/2015), sp. zn. 1 ECdo 243/2013 z 30. oktobra 2014 (Rvp 2624/2015), sp. zn. 3 ECdo 211/2013 z 27. novembra 2014 (Rvp 2626/2015), sp. zn. 5 Oboer 310/2013 z 27. oktobra 2014 (Rvp 2627/2015), sp. zn. 3 ECdo 293/2013 z 8. decembra 2014 (Rvp 2628/2015), sp. zn. 5 Oboer 224/2014 z 27. novembra 2014 (Rvp 2631/2015), sp. zn. 5 Oboer 300/2013 z 27. oktobra 2014 (Rvp 2632/2015), sp. zn. 3 ECdo 126/2013 z 8. decembra 2014 (Rvp 2881/2015), sp. zn. 7 ECdo 59/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 2883/2015), sp. zn. 4 ECdo 258/2013 z 27. oktobra 2014 (Rvp 1024/2015), sp. zn. 3 ECdo 237/2013 z 28. oktobra 2014 (Rvp 1025/2015), sp. zn. 8 ECdo 33/2014 z 12. novembra 2014 (Rvp 1026/2015), sp. zn. 5 Oboer 234/2014 z 30. oktobra 2014 (Rvp 1541/2015), sp. zn. 4 ECdo 149/2013 z 27. oktobra 2014 (Rvp 1542/2015), sp. zn.

3 Oboer 348/2013 z 19. novembra 2014 (Rvp 2615/2015), sp. zn. 3 ECdo 323/2014 z 2. decembra 2014 (Rvp 2616/2015), sp. zn. 5 Oboer 167/2014 z 27. novembra 2014 (Rvp 2621/2015), sp. zn. 3 ECdo 191/2013 z 8. decembra 2014 (Rvp 2623/2015), sp. zn. 5 ECdo 105/2014 z 2. decembra 2014 (Rvp 2875/2015), sp. zn. 5 ECdo 261/2013 z 8. decembra 2014 (Rvp 2879/2015), sp. zn. 1 Oboer 191/2014 z 23. septembra 2014 (Rvp 5416/2015), sp. zn. 8 ECdo 188/2014 z 22. januára 2015 (Rvp 5418/2015), sp. zn. 3 ECdo 286/2013 zo 14. januára 2015 (Rvp 5420/2015), sp. zn. 8 ECdo 218/2014 z 10. februára 2015 (Rvp 5810/2015), sp. zn. 2 ECdo 262/2014 z 27. januára 2015 (Rvp 5863/2015), sp. zn. 5 ECdo 280/2013 z 30. januára 2015 (Rvp 5865/2015), sp. zn. 6 ECdo 8/2014 z 12. decembra 2014 (Rvp 5866/2015), sp. zn. 3 ECdo 219/2014 z 2. marca 2015 (Rvp 6310/2015), sp. zn. 3 Oboer 59/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 6311/2015), sp. zn. 6 ECdo 320/2013 z 28. januára 2015 (Rvp 6416/2015), sp. zn. 3 ECdo 6/2013 z 12. februára 2015 (Rvp 6417/2015), sp. zn. 4 Oboer 196/2013 z 31. júla 2014 (Rvp 6418/2015), sp. zn. 5 Oboer 2/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 6429/2015), sp. zn. 5 ECdo 78/2014 zo 4. februára 2015 (Rvp 6431/2015), sp. zn. 4 ECdo 6/2014 z 20. júna 2015 (Rvp 6432/2015), sp. zn. 8 ECdo 209/2014 z 22. januára 2015 (Rvp 6433/2015), sp. zn. 8 ECdo 178/2014 z 22. januára 2015 (Rvp 6434/2015), sp. zn. 1 ECdo 264/2013 z 11. februára 2015 (Rvp 7681/2015), sp. zn. 3 ECdo 193/2014 z 12. marca 2015 (Rvp 7683/2015), sp. zn. 2 ECdo 83/2014 z 25. februára 2015 (Rvp 7685/2015), sp. zn. 3 ECdo 93/2014 z 12. marca 2015 (Rvp 7686/2015), sp. zn. 8 ECdo 262/2014 z 10. februára 2015 (Rvp 7687/2015), sp. zn. 5 Oboer 292/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 8267/2015), sp. zn. 4 Oboer 94/2014 z 30. decembra 2014 (Rvp 8268/2015), sp. zn. 3 Oboer 54/2014 z 18. marca 2015 (Rvp 8295/2015), sp. zn. 7 ECdo 104/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 8296/2015), sp. zn. 3 ECdo 259/2014 zo 7. apríla 2015 (Rvp 8863/2015), sp. zn. 1 ECdo 3/2015 z 28. januára 2015 (Rvp 8967/2015), sp. zn. 1 ECdo 250/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 8969/2015), sp. zn. 1 ECdo 211/2013 zo 16. októbra 2014 (Rvp 491/2015), sp. zn. 3 Oboer 154/2013 z 12. mája 2014 (Rvp 529/2015), sp. zn. 5 Oboer 276/2013 z 22. októbra 2014 (Rvp 530/2015), sp. zn. 1 Oboer 309/2013 z 30. septembra 2014 (Rvp 1023/2015), sp. zn. 6 ECdo 271/2013 z 29. októbra 2014 (Rvp 1027/2015), sp. zn. 6 ECdo 176/2013 z 21. augusta 2014 (Rvp 1028/2015), sp. zn. 7 ECdo 246/2014 z 27. októbra 2014 (Rvp 1029/2015), sp. zn. 3 Oboer 154/2013 z 19. novembra 2014

(Rvp 1538/2015), sp. zn. 3 Oboer 201/2013 z 29. mája 2014 (Rvp 1539/2015), sp. zn. 5 Oboer 150/2013 z 25. novembra 2014 (Rvp 1540/2015), sp. zn. 5 ECdo 32/2014 z 8. apríla 2014 (Rvp 1543/2015), sp. zn. 3 ECdo 188/2013 z 27. novembra 2014 (Rvp 1544/2015), sp. zn. 3 Oboer 349/2013 z 19. novembra 2014 (Rvp 1604/2015), sp. zn. 1 Oboer 279/2013 z 29. mája 2014 (Rvp 2614/2015), sp. zn. 6 ECdo 224/2013 z 28. novembra 2014 (Rvp 2617/2015), sp. zn. 1 Oboer 279/2013 z 29. mája 2014 (Rvp 2618/2015), sp. zn. 3 ECdo 274/2013 z 8. decembra 2014 (Rvp 2620/2015), sp. zn. 2 ECdo 204/2014 z 30. októbra 2014 (Rvp 2622/2015), sp. zn. 3 ECdo 244/2013 z 27. novembra 2014 (Rvp 2873/2015), sp. zn. 5 ECdo 267/2013 z 8. decembra 2014 (Rvp 2874/2015), sp. zn. 5 Oboer 189/2014 z 27. novembra 2014 (Rvp 2876/2015), sp. zn. 1 Oboer 303/2013 zo 28. októbra 2014 (Rvp 2877/2015), sp. zn. 4 ECdo 298/2013 z 26. novembra 2014 (Rvp 2878/2015), sp. zn. 3 ECdo 77/2013 z 13. novembra 2014 (Rvp 2880/2015), sp. zn. 5 ECdo 312/2013 z 30. januára 2015 (Rvp 5417/2015), sp. zn. 1 ECdo 267/2013 z 27. novembra 2014 (Rvp 5419/2015), sp. zn. 7 ECdo 109/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 5421/2015), sp. zn. 4 ECdo 322/2013 zo 17. decembra 2014 (Rvp 5754/2015), sp. zn. 6 ECdo 7/2014 z 12. decembra 2014 (Rvp 5811/2015), sp. zn. 4 Oboer 257/2013 z 30. decembra 2014 (Rvp 5864/2015), sp. zn. 6 ECdo 48/2014 z 18. februára 2015 (Rvp 6309/2015), sp. zn. 5 Oboer 13/2014 zo 16. februára 2015 (Rvp 6412/2015), sp. zn. 8 ECdo 162/2014 zo 14. januára 2015 (Rvp 6413/2015), sp. zn. 3 ECdo 74/2014 zo 14. januára 2015 (Rvp 6414/2015), sp. zn. 5 ECdo 160/2014 zo 4. februára 2015 (Rvp 6415/2015), sp. zn. 4 ECdo 44/2014 z 20. januára 2015 (Rvp 6430/2015), sp. zn. 7 ECdo 114/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 6435/2015), sp. zn. 3 Oboer 48/2014 z 26. januára 2015 (Rvp 6436/2015), sp. zn. 4 Oboer 241/2013 z 30. januára 2015 (Rvp 6437/2015), sp. zn. 5 Oboer 274/2014 z 29. januára 2015 (Rvp 6438/2015), sp. zn. 3 Oboer 62/2014 z 18. marca 2015 (Rvp 7682/2015), sp. zn. 1 ECdo 278/2013 z 11. februára 2015 (Rvp 7684/2015), sp. zn. 8 ECdo 250/2014 z 10. marca 2015 (Rvp 8294/2015), sp. zn. 3 ECdo 167/2014 zo 7. apríla 2014 (Rvp 8864/2015), sp. zn. 4 ECdo 162/2014 z 25. marca 2014 (Rvp 8968/2015), sp. zn. 4 Oboer 19/2014 z 27. februára 2015 (Rvp 8970/2015) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 486/2015, Rvp 487/2015, Rvp 488/2015, Rvp 489/2015, Rvp 490/2015, Rvp 524/2015, Rvp 525/2015, Rvp 526/2015, Rvp 1020/2015, Rvp 1022/2015, Rvp 1548/2015, Rvp 1550/2015, Rvp 1555/2015, Rvp 1605/2015, Rvp 2625/2015, Rvp 2629/2015, Rvp 2630/2015, Rvp 2633/2015, Rvp 2871/2015, Rvp 2872/2015, Rvp 2882/2015, Rvp 2884/2015, Rvp 2885/2015, Rvp 2886/2015, Rvp 527/2015, Rvp 528/2015, Rvp 1018/2015, Rvp 1019/2015, Rvp 1021/2015, Rvp 1545/2015, Rvp 1546/2015, Rvp 1547/2015, Rvp 1549/2015, Rvp 1551/2015, Rvp 1552/2015, Rvp 1553/2015, Rvp 1554/2015, Rvp 1556/2015, Rvp 1557/2015, Rvp 1606/2015, Rvp 1607/2015, Rvp 2624/2015, Rvp 2626/2015, Rvp 2627/2015, Rvp 2628/2015, Rvp 2631/2015, Rvp 2632/2015, Rvp 2881/2015, Rvp 2883/2015, Rvp 1024/2015, Rvp 1025/2015, Rvp 1026/2015, Rvp 1541/2015, Rvp 1542/2015, Rvp 2615/2015, Rvp 2616/2015, Rvp 2621/2015, Rvp 2623/2015, Rvp 2875/2015, Rvp 2879/2015, Rvp 5416/2015, Rvp 5418/2015, Rvp 5420/2015, Rvp 5810/2015, Rvp 5863/2015, Rvp 5865/2015, Rvp 5866/2015, Rvp 6310/2015, Rvp 6311/2015, Rvp 6416/2015, Rvp 6417/2015, Rvp 6418/2015, Rvp 6429/2015, Rvp 6431/2015, Rvp 6432/2015, Rvp 6433/2015, Rvp 6434/2015, Rvp 7681/2015, Rvp 7683/2015, Rvp 7685/2015, Rvp 7686/2015, Rvp 7687/2015, Rvp 8267/2015, Rvp 8268/2015, Rvp 8295/2015, Rvp 8296/2015, Rvp 8863/2015, Rvp 8967/2015, Rvp 8969/2015, Rvp 491/2015, Rvp 529/2015, Rvp 530/2015, Rvp 1023/2015, Rvp 1027/2015, Rvp 1028/2015, Rvp 1029/2015, Rvp 1538/2015, Rvp 1539/2015, Rvp 1540/2015, Rvp 1543/2015, Rvp 1544/2015, Rvp 1604/2015, Rvp 2614/2015, Rvp 2617/2015, Rvp 2618/2015, Rvp 2620/2015, Rvp 2622/2015, Rvp 2873/2015, Rvp 2874/2015, Rvp 2876/2015, Rvp 2877/2015, Rvp 2878/2015, Rvp 2880/2015, Rvp 5417/2015, Rvp 5419/2015, Rvp 5421/2015, Rvp 5754/2015, Rvp 5811/2015, Rvp 5864/2015, Rvp 6309/2015, Rvp 6412/2015, Rvp 6413/2015, Rvp 6414/2015, Rvp 6415/2015, Rvp 6430/2015, Rvp 6435/2015, Rvp 6436/2015, Rvp 6437/2015, Rvp 6438/2015, Rvp 7682/2015, Rvp 7684/2015, Rvp 8294/2015, Rvp 8864/2015, Rvp 8968/2015, Rvp 8970/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 486/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 13. januára 2015, 16. januára 2015, 29. januára 2015, 10. februára 2015, 11. februára 2015, 26. februára 2015, 27. februára 2015, 24. apríla 2015, 28. apríla 2015, 27. apríla 2015, 20. apríla 2015, 4. mája 2015, 5. mája 2015, 25. mája 2015, 18. júna 2015, 8. júna 2015, 19. júna 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namietala porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uzneseniami Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Košiciach (spolu ďalej aj „krajské súdy“) uvedenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenia krajských súdov“), ako aj postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uvedenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „uznesenia najvyššieho súdu“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci dobrovoľne nepristúpili k úhrade svojich záväzkov, ich pohľadávky voči sťažovateľke sa stali splatnými a v nadväznosti na podmienky dojednané v úverových zmluvách obsahujúce vo väčšine prípadov tzv. rozhodcovskú doložku boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom. Následne boli na základe rozhodcovských rozsudkov vydaných v týchto konaniach začaté exekučné konania. V ďalších prípadoch boli na základe splnomocnenia udeleného dlžníkmi pri podpise

úverovej zmluvy spísané splnomocnencom dlžníkov notárske zápisnice, ktoré sa taktiež stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých boli v prospech sťažovateľky začaté exekučné konania.

V priebehu exekučných konaní bolo uzneseniami príslušných okresných súdov v sťažovateľkou napadnutých konaniach rozhodnuté o zastavení prebiehajúcich exekučných konaní. Krajské sudy po podaní odvolaní zo strany sťažovateľky svojimi rozhodnutiami potvrdili napadnuté uznesenia príslušných okresných súdov, najvyšší súd následne dovolania sťažovateľky ako procesne neprípustné odmietol a súčasne v tom-ktorom konaní rozhodol aj o zamietnutí jej procesných návrhov na prerušenie dovolacích konaní.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii atakuje právne závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti krajských súdov a najvyššieho súdu, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávnych ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec. Za relevantné pochybenie v postupe a rozhodovaní krajských súdov, ako aj najvyššieho súdu považuje predovšetkým skutočnosť, že o zastavení uvedených exekučných konaní bolo rozhodnuté bez toho, aby boli predtým účastníci exekučných konaní upozorení na neprijateľnú podmienku konania a mali možnosť sa k nej vyjadriť, čím bola sťažovateľka ukrátená o reálnu možnosť domáhať sa, aby všeobecné sudy konajúce v jej právnych veciach zohľadnili jej nesúhlas s touto neprijateľnosťou podmienky. Uvedeným postupom krajských súdov a najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľky k porušeniu čl. 47 charty, teda k porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy, ako aj práva na spravodlivý proces vrátane porušenia zásady kontradiktórnosti konania.

Najvyšší súd sa podľa sťažovateľky tiež dopustil porušenia jej základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, pretože sa „*neobrátil na Súdny dvor Európskej únie s otázkou, ktorú paradoxne v čase jeho konania už Súdny dvor Európskej únie riešil ani nevyčkal na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora...*“. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na rozsudok Súdného dvora Európskych spoločenstiev (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11

z 21. 2. 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

Sťažovateľka je tiež toho názoru, že najvyšší súd „*sa mal obrátiť na Súdny dvor Európskej únie vo veci výkladu čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/ES v tom zmysle, či rozhodcovská doložka, podľa ktorej musí spotrebiteľ riešiť spory s dodávateľom, ak tak navrhne dodávateľ, v rozhodcovskom konaní, je podľa § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka neprijateľnou podmienkou, pretože pri prihliadnutí na relevantnú judikatúru Spolkového súdneho dvora v Nemecku a Ústavného súdu Českej republiky by nemohol dodržať jednu z podmienok acte clair, že výklad a správna aplikácia čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/ES musia byť úplne zjavné, čo vyžaduje zohľadniť okrem jazykových verzií textu, používania terminológie a právnych pojmov komunitárneho práva, vzatie na zreteľ odlišnosti interpretácie komunitárneho práva aj ubezpečenie sa, že výklad vnútroštátneho súdu je rovnako zjavný ostatným súdom členských štátov. Najvyšší súd Slovenskej republiky si túto povinnosť nesplnil.*“. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na viacero rozhodnutí Spolkového súdneho dvora Nemecka a Ústavného súdu Českej republiky.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 47 charty postupom a uzneseniami krajských súdov a postupom a uzneseniami najvyššieho súdu v uvedených konaniach, zruší uznesenia krajských súdov a uznesenia najvyššieho súdu, veci vráti na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

V zmysle § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také veci, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak

v súlade s citovaným § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia, z ktorého je nepochybná právna a skutková súvislosť týchto sťažností, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľky, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B K namietanému porušeniu označených práv napadnutými uzneseniami Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Košiciach a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu

s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010). Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd v danom prípade považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a to či krajské súdy rozhodujúce v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam, ktorými bola exekúcia zastavená, mali právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučných titulov, ktorými boli rozhodcovské rozsudky rozhodcovského súdu, resp. notárske zápisnice obsahujúce právny záväzok.

Ústavný súd po preskúmaní sťažností zistil, že argumenty sťažovateľky sú v podstate totožné s jej argumentmi, ktoré použila v stovkách iných sťažností, ktoré už riešil ústavný súd tak, že ich vo vzťahu k uzneseniam krajských súdov potvrdzujúcim rozhodnutia

okresných súdov o zastavení exekúcie odmietol ako zjavne neopodstatnené. Sťažovateľka označila len iné konania krajských súdov, postupom ktorých malo dôjsť k porušeniu ňou označených práv. Zo skoro totožnej argumentácie sťažovateľky uvedenej v jej sťažnostiach možno vyvodit', že odôvodnenie napadnutých rozhodnutí krajských súdov obsahovalo, čo sa týka skutkových zistení a právneho posúdenia veci krajskými súdmi, obdobné závery ako vo veciach, ktoré už boli ústavným súdom preskúmané a rozhodnuté.

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností sťažovateľky, v ktorých vyslovil, že okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania, a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku. V tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie poukázal na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá je sťažovateľke známa aj z napádaných rozhodnutí krajských súdov v obdobných právnych veciach (napr. R 56/1995, R 58/1997, R 70/1998 a R 72/1998 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

Pri predbežnom prerokovaní týchto sťažností sa teda ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, napr. uzneseniach sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 303/2012 z 5. septembra 2012, sp. zn. III. ÚS 7/2013 z 15. januára 2013, sp. zn. II. ÚS 377/2013 z 26. júna 2013 a sp. zn. III. ÚS 386/2013 z 28. augusta 2013, ako aj ďalších rozhodnutiach, ktoré skončili odmietnutím rovnakých a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pri akceptovaní právnych záverov rozhodnutí všeobecných súdov o vyhlásení exekúcií za neprípustné a ich zastavení v stovkách prípadov, pretože rozhodcovské rozsudky alebo notárske zápisnice, na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté), neboli z rôznych dôvodov spôsobilými exekučnými titulmi na vedenie exekúcií.

Keďže sťažovateľke sú už z predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ústavného súdu notoricky známe dôvody, pre ktoré ústavný súd iné jej obdobné sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnené, nepovažuje za účelné uvádzať podrobnejšie argumenty, pre ktoré dospel k rozhodnutiu vyplývajúcejmu z 2. bodu výroku tohto uznesenia, a v tejto súvislosti odkazuje na odôvodnenie uvedených rozhodnutí ústavného súdu vydaných v obdobných sťažovateľkiných veciach.

Vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

II.C K namietanému porušeniu označených práv najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Sťažovateľka v sťažnostiach tiež namietala porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu, ktorými boli ňou podané dovolania odmietnuté ako neprípustné.

Ústavný súd už uviedol, že „Predpokladom uplatnenia práva na spravodlivý proces, ktoré sa zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nezávislosť a nestrannosť súdu. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru.“ (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravuje § 236 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“).

V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písmenom a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenia najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutých rozhodnutiach zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutých rozhodnutí najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolania sťažovateľky odmietnuť ako neprípustné, a to jednak podľa § 239 OSP, ako aj podľa § 237 OSP.

Otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Pokiaľ sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti ňou podaných dovolaní nestotožňuje, ústavný súd napokon dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv. K námietkam uvedeným v sťažnostiach ústavný súd tiež konštatuje, že najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nerozhodoval o veci meritórne, ale iba procesne, nezistiac dovolacie dôvody podľa § 237 OSP.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky odôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv. Napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu nemôžu byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj preto, že toto porušenie sa nedá

vyvodit' iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup občianskoprávnych súdov v opravných konaniach (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosti sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnené.

V súvislosti s námietkou sťažovateľky, v zmysle ktorej pochybenie v postupe najvyššieho súdu, a teda porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy spočíva najmä v tom, že rozhodol o dovolaniach sťažovateľky bez toho, aby predtým podal žiadosť Súdnu dvoru na rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ústavný súd poukazuje na odôvodnenie uznesenia č. k. IV. ÚS 299/2012-16 zo 7. júna 2012 vo veci inej sťažnosti podanej sťažovateľkou, v ktorom sťažovateľke podrobne vysvetlil, že „nie každé nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnu dvoru, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Európskej únie, musí mať automaticky za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 129/2010)“, pričom svoj právny názor zároveň oprel aj o uznesenie Spolkového ústavného súdu Nemecka 2 BvR 2419/06 zo 6. 5. 2008 a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ullens de Schooten a Rezabek proti Belgicku z 20. 9. 2011 (sťažnosti č. 3989/07 a č. 38353/07).

Dôvody, pre ktoré všeobecné súdy nepovažujú za potrebné obracať sa na Súdny dvor vo veci vykladania smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých zmluvných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ústavný súd považuje za akceptovateľné (bližšie napr. II. ÚS 304/2012) a sťažovateľkou predloženú argumentáciu k tejto otázke nepovažoval za spôsobilú vyvrátiť záver o ústavnej konformnosti postupu najvyššieho súdu v napadnutých konaniach.

Na uvedenom nemení nič ani argumentácia sťažovateľky o porušení základného práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúce súdy pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej

nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013. Ústavný súd v tejto súvislosti predovšetkým pripomína, že sťažovateľka mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zastavenia exekučného konania z už uvádzaných dôvodov z uznesení príslušných okresných súdov, proti ktorým aj podala odvolania, v ktorých sa k týmto dôvodom vyjadrila. Obdobne aj povinní z exekúcie, ktorí majú v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľov, mali po doručení uznesení prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (prípadne podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu) v tom smere, že si neprajú, aby bolo v ich prípadoch vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajské sudy v napadnutých uzneseniach náležite zaoberali a vyložili svoje závery, pre ktoré vzhľadli uznesenia príslušných okresných súdov ako vecne správne.

Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesení postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovaných prípadoch v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom najvyššieho súdu a jeho uzneseniami bol v daných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom základného práva zaručeného aj v čl. 47 charty, dodržaný, čím k jeho porušeniu dôjsť nemohlo.

Na základe uvedených dôvodov boli preto sťažnosti sťažovateľky aj v tejto časti odmietnuté ako zjavne neopodstatnené.

Keďže boli sťažnosti sťažovateľky ako celok odmietnuté, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

Súčasne ústavný súd dáva sťažovateľke do pozornosti, že v prípade opakujúcich sa sťažností založených na tých istých skutkových a právnych okolnostiach ústavný súd

rozhodne bez odôvodnenia iba s poukazom na svoje v týchto okolnostiach identické rozhodnutie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2016